

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 361/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Aramis Real Estate SE**, Záhřebská 562/41, Vinohrady, Praha 2, Česká republika, IČO 08 798 991, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., Pred poľom 1652, Trenčín, proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 14C/14/2017-96 z 30. septembra 2020, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/36/2021-120 z 15. júla 2021 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/47/2022 z 31. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu uvedenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 14C/14/2017 sa žalobkyňa označená ako [REDACTED] (následne v napadnutých rozhodnutiach označená ako sťažovateľka), domáhala, aby súd nahradil vyhlásenie vôle žalovaného [REDACTED] (člena predstavenstva žalobkyne a jediného člena a štatutárneho riaditeľa sťažovateľky) k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorej predmetom boli špecifikované nehnuteľnosti, súdnym rozhodnutím. Okresný súd žalobu zamietol, keďže na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zo strany žalovaného došlo k zániku záväzku zo zmluvy o budúcej kúpnej zmluve (§ 50a ods. 3 Občianskeho zákonníka) z dôvodu obmedzenia jeho zmluvnej voľnosti s predmetnými nehnuteľnosťami nakladať (zákaz nakladať s nehnuteľnosťami na základe predbežného opatrenia Krajského súdu v Brne, zriadené exekučné záložné práva

na nehnuteľnostiach a zákaz nakladať s nehnuteľnosťami bez súhlasu správcu dane). Podľa okresného súdu predmetná kúpna zmluva zároveň nespĺňala potrebné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka ani podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), keďže označenie zmluvných strán v čase rozhodovania nezodpovedalo realite (zmena bydliska žalovaného a okresným súdom tvrdená neexistencia žalobkyne označenej v kúpnej zmluve), ako aj z dôvodu, že vyhlásenie zmluvných strán, že predmet kúpy nemá žiadne vady, sa nezakladalo na pravde. Ak má byť súdne rozhodnutie nahradzujúce zmluvné vyhlásenie povinného subjektu (ktorého právoplatnosťou vzniká buduca zmluva) vykonateľné, právny úkon (zmluva) musí spĺňať všetky zákonom (Občianskym zákonníkom aj katastrálnym zákonom) stanovené náležitosti.

3. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu a na potvrdenie jeho správnosti doplnil, že pri rozhodovaní o nahradení vyhlásenia vôle súd nemôže nič na podstatných náležitostiach budúcej zmluvy meniť (to platí aj pre označenie zmluvných strán). Žalobe buď úplne vyhovie, alebo ju zamietne. Aj krajský súd uviedol, že v žalobe uvedená spoločnosť v čase rozhodovania neexistovala, bola vymazaná z obchodného registra po prenesení sídla do iného členského štátu Európskej únie. Na túto okolnosť mala reflektovať sťažovateľka zmenou žaloby. Zmenu bydliska žalovaného krajský súd nepovažoval za zásadnú vadu z dôvodu zachovania jeho právnej subjektivity. Nestotožnil sa s názorom sťažovateľky o prekročení právomoci okresným súdom, keďže bolo jeho úlohou posúdiť, či nahrádza vyhlásenie vôle k úkonu, ktorý je právom dovolený, či je predmet plnenia možný a či by bol platný, účinný a spôsobilý vyvolať zamýšľaný účinok. Pripomenul, že výpisy z listov vlastníctva (z ktorých vyplývali ťarchy obmedzujúce žalovaného v nakladaní s nehnuteľnosťami) označila za dôkaz a predložila sama sťažovateľka. Zároveň poukázal na § 185 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v zmysle ktorého aj bez návrhu môže súd vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou (pokiaľ išlo o možnosť žalovaného nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami). Z aktuálnych výpisov z listov vlastníctva vyplynulo, že žalovaný nebol oprávnený kúpnu zmluvou previesť na sťažovateľku (ale ani na iný subjekt) žiadnu z predmetných nehnuteľností. Preto nebolo možné nahradiť vyhlásenie vôle žalovaného hoci to nenamietal. Konštatoval, že súdnym rozhodnutím nemožno nahradiť vyhlásenie vôle žalovaného, pokiaľ existuje zákonná prekážka na jeho strane také vyhlásenie vôle urobiť. Závazok žalovaného previesť nehnuteľnosti kúpnu zmluvou preto zanikol (§ 50a ods. 3 Občianskeho zákonníka).

4. Dovolanie sťažovateľky najvyšší súd napadnutým rozsudkom v časti dovolacích dôvodov podľa § 431 CSP v spojení s § 420 písm. f) CSP odmietol ako neprípustnú a keďže dospel k záveru, že krajský súd vec správne právne posúdil, dovolanie v časti dôvodu podľa § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP ako síce prípustné, no nedôvodné, zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namietala, že napadnuté rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôrazňuje, že podstatou napadnutého konania bolo výlučne nahradenie zmluvného vyhlásenia vôle žalovaného, a nie skúmanie následnej spôsobilosti kúpnej zmluvy, resp. výroku

na zápis práv k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností, čo je v právomoci príslušného okresného úradu, nie súdu. Tak ako v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, aj v ústavnej sťažnosti vznáša sťažovateľka námietku o porušení zásady rovnosti strán civilného procesu zvýhodňovaním žalovaného napriek tomu, že v podaní z 29. septembra 2020 výslovne uviedol, že tvrdenia uvedené v žalobe nepopiera. Podľa sťažovateľky okresnému súdu nič nebránilo formulačne upraviť petit žaloby, keďže v rámci zachovania totožnosti subjektov došlo len k zmene ich identifikačných údajov. Dôvody zamietnutia žaloby uvádzané všeobecnými súdmi nemožno považovať za zmenu skutkových či právnych okolností intenzity objektívne odôvodňujúcej aplikáciu § 50a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Sťažovateľka odkazuje na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa výkladu vôle zmluvných strán (I. ÚS 184/2015 a I. ÚS 242/07).

6. Výslovne vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka namieta, že iba rýdzo formálne zamietol jej dovolanie, keď sa nevysporiadal s jej podstatnou námietkou o nemožnosti skúmať spôsobilosť kúpnej zmluvy na zápis práv v katastri nehnuteľností. Zároveň tvrdí, že sa najvyšší súd nezaoberal meritom veci, čím nebolo naplnené jej právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia z hľadiska všetkých právne relevantných skutočností ako súčasť jej základného práva na súdnu ochranu. Odmietnutie argumentácie sťažovateľky bez riadneho vysporiadania sa zakladá aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku. Okrem toho sa najvyšší súd odmietol zaoberať jasne a zrozumiteľne formulovanou právnou otázkou, ktorá v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ešte nebola vyriešená. Sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok za nedostatočne odôvodnený, keďže najvyšší súd svoje judikatúrne východiská neaplikoval na konkrétne dovolacie námietky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktorým zamietol jej žalobu o nahradenie vyhlásenia vôle k uzavretiu kúpnej zmluvy, potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí jej dovolania z dôvodu ich nedostatočného odôvodnenia a arbitrárnosti. Podľa sťažovateľky sa mali všeobecné súdy zamerať výlučne na nahradenie zmluvného vyhlásenia vôle žalovaného a nemali oprávnenie skúmať následnú spôsobilosť kúpnej zmluvy na zápis práv k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu:

8. Ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

9. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný opravný prostriedok (odvolanie), ktorý sťažovateľka využila, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu:

10. Aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd odkazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy a z neho vyplývajúci princíp subsidiarity.

11. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, stotožňujúc sa s jeho odôvodnením, bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), ktorý sťažovateľka aj využila. Najvyšší súd sa dovolaním sťažovateľky meritórne zaoberal, pričom dospel k záveru o jeho nedôvodnosti, a preto ho zamietol.

12. Dovolacia argumentácia sťažovateľky je v zásade totožná s jej sťažnostnou argumentáciou namierenou proti záverom všeobecných súdov v konaní pred ústavným súdom (porov. bod 3 a nasl. napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a bod 5 tohto uznesenia). Vzhľadom na to, že najvyšší súd sa dovolacou argumentáciou sťažovateľky zaoberal, nie je vo vzťahu k rozsudku krajského súdu daná prieskumná právomoc ústavného súdu.

13. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, v dôsledku čoho ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu:

14. Sťažovateľka uplatňuje v ústavnej sťažnosti obdobnú sťažnostnú argumentáciu, akú uplatnila už v konaní pred všeobecnými súdmi, keď na všetkých inštanciách argumentovala nesprávnym právnym posúdením veci a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutí všeobecných súdov s prvkami arbitrárnosti.

15. V nadväznosti na takto koncipovaný obsah ústavnej sťažnosti ústavný súd uvádza, že jeho úlohou nie je opätovne preveriť správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu je jeho úlohou posúdiť, či sa najvyšší súd s podaným dovolaním vysporiadal v súlade s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, jeho preskúmateľnosť a ústavnoprávnu udržateľnosť.

16. Ústavný súd totiž nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (napr. IV. ÚS 50/2024).

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľkou

označenými právami podľa ústavy a dohovoru, a to v rozsahu námietok formulovaných sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti. Inými slovami, ústavný súd skúmal, či nejde o arbitrárne rozhodnutie a či napadnutý rozsudok najvyšší súd dostatočne odôvodnil. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo nie je jeho úlohou.

18. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd v prvom rade konštatuje, že námietku sťažovateľky, že najvyšší súd jej dovolanie iba formalisticky zamietol, keď svoje judikatúrne východiská neaplikoval na jej konkrétne dovolacie námietky, nemožno považovať za dôvodnú.

18.1. Najvyšší súd na všeobecnú bližšie nekonkretizovanú námietku, že krajský súd nevenoval náležitú pozornosť argumentom sťažovateľky, reagoval v bode 10 napadnutého rozsudku aj odkazmi na konkrétne časti rozsudku krajského súdu so záverom o jeho dostatočnom odôvodnení.

18.2. Najvyšší súd správne vyhodnotil ako nosný dôvod dovolania nesúhlas s právnym posúdením veci (čo napokon sťažovateľka namieta aj v ústavnej sťažnosti). V nasledujúcich častiach napadnutého rozsudku sa venoval osobitnému postaveniu konania o nahradenie vyhlásenia vôle, keď nejde o klasickú žalobu o splnenie povinností, ktorú by bolo možné relatívne voľne preformulovať, keďže súd môže vstúpiť do zmluvnej voľnosti žalovaného, no nie žalobcu. Vyjadril názor, že v tomto konaní nemôže súd nič na podstatných náležitostiach predmetnej zmluvy meniť, dopĺňať či upresňovať, žalobe buď úplne vyhovie, alebo ju zamietne, s výnimkou modifikácie predmetu zmluvy (pokiaľ ho tvorí viac oddeliteľných nehnuteľností) (body 15 až 18 napadnutého rozsudku). Pokiaľ sa sťažovateľka domáhala, aby okresný súd z vlastnej iniciatívy zmenil údaje o zmluvných stranách, najvyšší súd pripomenul, že vo vzťahu k žalobkyni došlo k zmene úplne všetkých identifikačných údajov (obchodné meno, právna forma, sídlo, identifikačné číslo) a v prípade vyhovenia žalobe by došlo k zaťaženiu kúpnej zmluvy vadou nejasnosti, a zdôraznil možnosť sťažovateľky túto nejasnosť jednoducho odstrániť zmenou žaloby (bod 19 napadnutého rozsudku).

18.3. Za závažnejší dôvod zamietnutia žaloby najvyšší súd označil obmedzenie práva žalovaného nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré by aj jemu samému bránili platne uzavrieť kúpnu zmluvu. Konštatoval, že by bolo v rozpore s účelom súdneho konania, keby súd mohol (či dokonca musel) nahradiť taký prejav vôle žalovaného, ktorý je samotnému žalovanému zakázaný. Rozsudok nahrádzajúci prejav vôle žalovaného nemôže byť prostriedkom obchádzania zákonných, súdnych alebo úradných obmedzení uložených žalovanému (bod 21 napadnutému rozsudku). V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal na § 185 ods. 3 CSP umožňujúci súdu vykonať dôkazy na zistenie, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné (bod 20 napadnutého rozsudku), čo vylučuje opodstatnenosť námietky sťažovateľky o porušení princípu rovnosti strán. Napriek tomu, že spôsobilosť zmluvy na zápis práv do katastra nehnuteľností preveruje správny orgán, najvyšší súd konštatoval, že v civilnom procese súd nemôže rezignovať na preskúmanie vykonateľnosti žalobou požadovaného rozhodnutia (bod 22 napadnutého rozsudku).

19. Bez potreby hlbších analýz tak možno konštatovať, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku výslovne reagoval na dovolacie námietky sťažovateľky týkajúce sa zamietnutia jej žaloby jednak z dôvodu zmeny identifikačných údajov zmluvných strán, no najmä existencie obmedzenia práva nakladať s nehnuteľnosťami na strane žalovaného, rovnako reagoval aj na námietku porušenia princípu rovnosti strán civilného procesu, ako aj na sťažovateľkou tvrdenú nemožnosť

súdu skúmať spôsobilosť kúpnej zmluvy na zápis práv do katastra nehnuteľností. Zároveň právne závery, na ktorých najvyšší súd založil svoje rozhodnutie o zamietnutí dovolania sťažovateľky, nemožno považovať za svojvoľné.

20. Ústavnému súdu na tomto mieste nedá nepripomenúť okolnosti prejednávanej veci. Sťažovateľka je európska spoločnosť, ktorej jediný člen [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], je zároveň štatutárnym riaditeľom zastupujúcim spoločnosť samostatne. Žalovaným v napadnutom konaní je [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Štatutárny riaditeľ sťažovateľky [REDAKOVANÉ] vyzval sám seba žalovaného [REDAKOVANÉ] k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorej predmetom mali byť nehnuteľnosti vo vlastníctve [REDAKOVANÉ], fyzickej osoby, pričom z výpisov z listov vlastníctva všetkých nehnuteľností bolo zrejmé, že na nich viaznu ťarchy v podobe zriadeného exekučného záložného práva v prospech viacerých exekútorov, predbežného opatrenia, ktorým bolo žalovanému zakázané s nimi nakladať, a záložného práva na zabezpečenie daňového nedoplatku a zákazu nakladať s predmetom záložného práva bez súhlasu správcu dane. [REDAKOVANÉ] na túto výzvu sám sebe nereagoval. Za týchto okolností by podľa sťažovateľky zodpovedalo jej základnému právu na súdnu ochranu, ak by okresný súd, ignorujúc už uvedené skutočnosti, po zistení, že kúpna zmluva obsahuje podstatné náležitosti, a po zistení, že žalovaný v stanovenej lehote k jej uzavretiu nepristúpil, rozsudkom nahradil vyhlásenie vôle k uzavretiu takejto kúpnej zmluvy. Na skutočnosť, že táto kúpna zmluva by odporovala zákonu a bola nevykonateľná, neboli všeobecné súdy oprávnené prihliadať, no túto nevykonateľnosť by bol oprávnený konštatovať až správny orgán rozhodujúci o návrhu na vklad vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností.

21. Na tomto mieste ústavný súd nepovažuje za nevyhnutné opakovať či dopĺňať časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu pojednávajúce o účele civilného konania (body 21 a 22 napadnutého rozsudku), s ktorými sa stotožňuje. Pre vyslovenie ústavnej udržateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu považuje v okolnostiach prejednávanej veci za dostatočné, že nič nenasvedčuje tomu, že by sa na konanie o nahradenie vyhlásenia vôle nevzťahoval § 185 ods. 3 CSP oprávňujúci súd aj bez návrhu vykonať dôkazy na zistenie, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, v spojení s § 215 ods. 1 a § 217 ods. 1 CSP. Rovnako nič nenasvedčuje tomu, že by Civilný sporový poriadok výsledok postupu v zmysle citovaných ustanovení spájaj výlučne s vyhovením podanej žalobe o nahradenie vyhlásenia vôle.

22. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa.

23. Sťažovateľka správne uvádza, že ustálená judikatúra slovenského, ako aj českého ústavného súdu jednoznačne preferuje výklad právneho úkonu, ktorý podporuje jeho platnosť. Nemožno však súhlasiť, pokiaľ sťažovateľka naznačuje, že existenciu zákazu nakladať s nehnuteľnosťou na základe právoplatného a vykonateľného súdneho (či iného úradného) rozhodnutia možno preklenúť výkladom kúpnej zmluvy preferujúcim jej platnosť. Napokon, každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané (čl. 3 ods. 3 ústavy).

24. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu spochybňovali, a preto ústavnú

sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2024

Miloš Maďar
predseda senátu